

ДОДАТНИ ПРОТОКОЛ УЗ ЕВРОПСКУ КОНВЕНЦИЈУ ПРОТИВ ДОПИНГОВАЊА У СПОРТУ

Варшава, 12. септембар 2002

(До септембра 2007. године укупно је 23 државе ратификовало Додатни протокол, а 9 држава га је потписало без завршене ратификације. Србија није ни потписала ни ратификовала овај Протокол)

Државе чланице овог Протокола уз Конвенцију против допинговања у спорту (ЕТС бр. 135) потписане у Стразбуру 16 новембра 1989 (у даљем тексту означена као "Конвенција"),

Сматрајући да би генерални договор о узајамном признавању анти-допинг контроле који се наводи у плановима 4.3.д и 7.3.б Конвенције повећао ефикасност тих контрола тиме сто би допринео усаглашавању, транспарентности и ефикасности постојећих као и будућих билатералних или мултилатералних споразума о допингу који се донесу, односно тиме сто би у случају када не постоји никакав споразум на том пољу, дао потребан ауторитет таквим контролама.

У жељи да прошире и оснаже примену одредби Конвенције,
Договорили су се како следи:

Члан 1

Узајамно признавање контроле допинга

1. Имајући на уму одредбе чланова 3.2.д и 7.3.б Конвенције, чланице ће међусобно признати надлежност спортских или националних анти-допинг организација у вршењу допинг контрола на њиховим територијама, у сагласности са националним прописима земље домаћина, спортиста и спортисткиња који долазе из других чланица Конвенције. Резултати таквих контрола ће се истовремено доставити националним анти-допинг организацијама и националним спортским федерацијама спортиста и спортисткиња о којима се ради, националној анти-допинг организацији државе домаћина и међународној спортској федерацији.

2. Чланице ће предузети мере које су неопходне за спровођење таквих контрола, које могу представљати допуну мера које се предузимају на основу претходних билатералних или других посебних уговора. Како би се обезбедила усаглашеност са међународно признатим стандардима, спортске или националне анти-допинг организације морају одговарати ИСО стандардима квалитета за допинг контролу које признаје Група за надзор успостављена на основу члана 10 Конвенције.

3. На сличан начин чланице ће признавати надлежност Светске анти-допинг агенције (ВАДА) и осталих организација за контролу допинга које функционишу на основу њеног овлашћења, да врше контролу њихових спортиста и спортисткиња ван такмичења, и то на њиховој територији или на било ком другом месту. Резултати тих контрола ће бити достављени националним анти-допинг организацијама спортиста и спортисткиња о којима се ради. Свака таква контрола мора се вршити у споразуму са спортским организацијама наведеним у члану 4.3.ц ове Конвенције и у складу са важећим прописима и одредбама националног права државе домаћина.

Члан 2

Имплементација и примена Конвенције

1. Група за надзор успостављена на основу члана 10 Конвенције надгледаће примену и имплементирање Конвенције у односу на сваку чланицу. Надзор ће обављати екипа за процену чије чланове ће именовати Група за надзор. Чланови екипе за процену бираће се на основу њихове компетенције на пољу борбе против допинга.

2. Екипа за процену ће размотрити националне извештаје које су поднеле чланице о којима се ради и уколико је потребно посетиће место догађаја. На основу својих запажања о примени Конвенције, екипа ће групи за надзор поднети извештај о процени који ће садржати закључке и евентуалне препоруке. Извештај о процени мора бити јаван. Чланица о којој се ради има право да уложи примедбе на закључке екипе за процену, које ће чинити саставни део извештаја.

3. Национални извештаји ће се припремати и посете у сврху процене ће се обављати у складу са временским планом који је Група за надзор усвојила уз консултације са чланицама о којима се ради. Чланице треба да одобре посете екипе за процену и да своје националне органе подстичу да са њом у потпуности сарађују.

4. Оперативни поступци процењивања (укључујући ту и договорени временски план за процену имплементације Конвенције), посете и продужени надзор после њих биће конкретно одређени у правилима које усваја Група за надзор.

Члан 3

Резерве

На одредбе овог протокола не могу се стављати никакве резерве.

Члан 4

Изричито прихватање обавеза

1. Овај протокол отворен је за потписивање за државе чланице Савета Европе и за друге државе потписнице или чланице Конвенције, које свој пристанак да буду обавезане могу да изразе на следеће начине:

а. Потписивањем без резерве у погледу ратификовања, прихватања или одобрења, или

б. Потписивањем које подлеже ратификацији, прихватању или одобрењу, након којег следи ратификација, прихватање или одобрење.

2. Потписник Конвенције не може да потпише овај протокол без резерве у погледу ратификовања, прихватања или одобрења, нити може да депонује инструмент ратификације, прихватања или одобрења уколико претходно или истовремено није изразио свој пристанак да буде обавезан Конвенцијом.

3. Инструменти ратификације, прихватања или одобрења треба да буду депоновани код Генералног секретара Савета Европе.

Члан 5

Ступање на снагу

1. Овај протокол ступа на снагу првог дана у месецу који следи након истека тромесечног рока од датума када су пет држава чланица Конвенције изразиле свој пристанак да буде обавезане Конвенцијом у складу са одредбама члана 4.

2. За сваку државу која накнадно изјави свој пристанак да буде обавезана протоколом, он ће ступити на снагу првог дана месеца који следи након истека рока од три месеца од датума потписивања или депоновања инструмената ратификације, прихватања или одобрења.

Члан 6

Приступање

1. Након отварања протокола за потписивање, свака држава која приступа Конвенцији може такође да приступи и овом протоколу.

2. Приступање се врши депоновањем инструмента приступања код генералног секретара Савета Европе, а ступа на снагу првог дана у месецу који следи након истека рока од три месеца од датума депоновања.

Члан 7

Територијална примена

1. Свака држава може у време потписивања или приликом депоновања својих инструмената ратификације, прихватања, одобравања или приступања, да дефинише територију или територије на којима ће се Конвенција примењивати.

2. Свака држава може касније, било ког датума, изјавом упућеном генералном секретару Савета Европе да прошири подручје примене овог протокола на било коју другу територију коју наведе у изјави. У односу на ту територију Конвенција ће ступити на снагу првог дана у месецу који следи након истека рока од три месеца од датума када је генерални секретар примио изјаву.

3. Свака изјава дата у складу са претходна два параграфа може бити, у односу на било коју територију наведену у таквој изјави, повучена на основу саопштења упућеног генералном секретару Савета Европе. Такво повлачење постаје важеће првог дана у месецу који следи након истека рока од три месеца од датума када је генерални секретар примио саопштење.

Члан 8

Отказивање

1. Свака чланица може у било које време да откаже овај протокол путем саопштења упућеног Генералном секретару Савета Европе.

2. Отказивање ступа на снагу првог дана у месецу који следи након истека рока од шест месеци након дана пријема саопштења од стране Генералног секретара.

Члан 9

Нотификације

Генерални секретар Савета Европе дужан је да обавести државе чланице Савета Европе, остале државе потписнице или чланице Конвенције и сваку другу државу која је позвана да јој приступи о следећем:

- а. о сваком потписивању;
- б. о депоновању сваког инструмената ратификације, прихватања, одобрења или приступања;
- ц. о сваком датуму ступања на снагу овог протокола у складу са његовим члановима 5, 6 и 7;
- д. о сваком отказивању;
- е. о свакој другој радњи, саопштењу или комуникацији који се односе на ову Конвенцију;

Потврђујући ово, долепотписани, прописно за то овлашћени, потписали су овај протокол.

Сачињено у Варшави данас, 12 септембра 2002. године на енглеском и француском језику при чему су оба текста подједнако аутентична, у једном примерку који ће бити депоновани у архиви Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће доставити оверене копије свакој држави чланици Савета Европе, другим државама које су потписнице или чланице Конвенције и свакој држави која је позвана да јој приступи.